

Skutky apoštolov

(v moci Ducha Svätého)

Sk 9,19-30 Prvé Pavlovo svedectvo

Niekoľko dní zostal Saul s učeníkmi, ktorí boli v Damasku, a hneď zvestoval v synagógach Ježiša, že On je Syn Boží. Všetci, ktorí ho počuli, užasli hovoriac: Či je toto nie ten, čo v Jeruzaleme hubil všetkých vyznavačov toho mena a aj sem na to prišiel, aby ich poviazaných odviedol ku veľkňazom? Ale Saul vystupoval tým neohrozenejšie a Židov, ktorí bývali v Damasku, uvádzal do rozpakov dokazujúc, že On (totiž Ježiš) je Kristus. Keď prešlo mnoho dní, dohodli sa Židia, že ho zabijú. Saul sa však dozvedel o ich úklade. Aj brány strážili vo dne-v noci, aby ho zabili, ale učeníci vzali ho v noci a spustili v koši dolu hradbami. Keď prišiel do Jeruzalema, pokúsil sa pripojiť k učeníkom, ale všetci sa ho báli, lebo neverili, že je učeník. Ujal sa ho však Barnabáš a uvedúc ho k apoštolom, rozpovedal im, ako na ceste videl Pána a že hovoril s Ním, aj ako neohrozene kázal v Damasku v mene Ježišovom. A prebýval s nimi v Jeruzaleme, kázal neohrozene v mene Pánovom, rozprával a hádal sa aj s Helenistami, a oni chystali sa ho zabiť. Keď sa bratia dozvedeli o tom, odviedli ho do Cezarey a poslali do Tarzu.

Niekoľko dní zostal Saul s učeníkmi, ktorí boli v Damasku, a hneď zvestoval v synagógach Ježiša, že On je Syn Boží.

- Saul bol s Kristovými učeníkmi. Zrejme tam bol medzi nimi strach, či to Saul myslí vážne či nie. Nevedeli, či mu môžu veriť. Ale Ananiáš bol poslaný k nemu a povzbudený Božím -zjavením, a by sa nebál, že toto - Saul je jeho "nádoba" Zaujímavejšie je, že Pavel hneď, tesne po krátkom pobyte, ešte ako čerstvučký kresťan, kristovec šiel zvestovať toto evanjelium do synagógy. HNEĎ šiel.

-pravda, ktorú poznal Pavel bola tak silná, že nemohol o nej mlčať a to dokonca ani v synagóge. Podobne by to malo byť aj medzi nami, keď sa zmení niečo o 180 stupňov v našom živote, tak samotný Duch Svätý nás "núti", aby sme o tom vydali svedectvo. Kto zažil svedectvo s Kristom, nedá sa to udržať v tajnosti, nedá sa to ukryť. JK povedal v Lk 19,40 keď farizeji zakazovali oslavovať Boha za veľké skutky: "Ak títo budú mlčať, kameň bude kričať." Kto by čakal, že po jeho vojení do synagógy, očakávali židia horlivosť proti Ježišovým vyznávačom a zrazu tento Saul sa postavil na Kristovu stranu: On je Syn Boží!

-výsledkom bolo pobúrenie: *Všetci, ktorí ho počuli, užasli hovoriac: Či je toto nie ten, čo v Jeruzaleme hubil všetkých vyznavačov toho mena?* Saul vystupoval neohrozene: možno, že Boh zvláštnym spôsobom Salulovi v hlave a v srdci spojil to, čo vedel zo Zákona o Mesiášovi a ukázal mu, že Ježiš je tým Mesiášom. Preto mohol neohrozene hlásať Evanjelium, pretože v tom mal úplne dokonale jasno: Ježiš, je Kristus, boží Syn. (to pobúrenie bolo že človeka - Ježiša nazýva božím Synom , čo bolo bohorúhačstvom zasluhujúcim smrť)

-Padlo rozhodnutie: zničiť Saula pre Evanjelium. Toto predpovedal PJK svojim učeníkom bez rozdielu všetkým na svete. O Pavlovi bolo povedané už v 9,16 Boh hovorí: *“Lebo ja mu ukážem, koľko musí trpieť pre moje meno.”* (tiež v 2Kor, 11,32-33)

-Jeho záchrana bola v úteku. Je to zvláštne, hlavne, keď porovnáme život a väzenia Petrove, jeho záchrany a Pavel “zbabelo ušiel”. A Le aj PJK niekoľkokrát odišiel pred búriacim sa davom, pretože nebol ešte jeho čas. Inokedy ho zase učeníci zachránili.

-Pavel smeroval do Jeruzalema. Zvláštne, že nezostal na tom mieste, neučil sa od učeníkov, ktorí zrejme vedeli o Ježišovi viac. Šiel do Jeruzalema, za učeníkmi. No neprijali ho s nadšením.

-Pavlovo meno bolo príliš známe v zlom svetle, ako v dobrom, dobrý chýr o Saulovi nepredbehol ten zlý, a aj keby, asi by mu aj tak neuverili. Neverili mu. Jeho meno bolo spájané so smrťou Štefana a mnohých iných, ktorí skončili vo väzení.

-Toto sa niekedy deje aj v našich spoločenstvách, keď neveríme, že by sa istí ľudia mohli zmeniť, resp. že by ich mohol zmeniť Boh. Vstup takéhoto človeka do spoločenstva je takmer nemožný. Vyžaduje si to čas. A niečiu pomoc. Niekoho, kto mu verí, či pozná jeho život. Niekedy aj tebe môže dať Boh n srdce takéto bremeno za človeka, aj silu prekonať nedôveru a vstúpiť do tej situácie.

-Takým bol Branabáš: *“Ujal sa ho však Barnabáš a uvedúc ho k apoštolom, rozpovedal im, ako na ceste videl Pána a že hovoril s Ním, aj ako neohrozene kázal v Damasku v mene Ježišovom”*. Pavel musel rátať s tým, že ho neprijmu. Pavel bol v Jeruzaleme 15 dní. (Gal 1,18-24)

Videl, hovoril, kázal - tri veci, na ktoré poukázal Barnabáš a osvedčil , že Paulovo obrátenie bolo reálne a tak mohol vojsť do ich spoločenstva.

-I my potrebujeme takýchto ľudí, ktorí umožnia vstup novým ľuďom do spoločenstva aj v našom zbore. Nič zložité, len obyčajné ľudské prijatie, privítanie nových v našom zbore.

“Prebýval s nimi v Jeruzaleme, kázal neohrozene v mene Pánovom, rozprával a hádal sa aj s Helenistami, a oni chystali sa ho zabiť. Keď sa bratia dozvedeli o tom, odviedli ho do Cezarey a poslali do Tarzu.” Znova, Pavlov čas trpieť priamo ešte neprišiel, zatiaľ “len” prenasledovanie.